

18 Δεκεμβρίου, 1992

[ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΗΣ, Δ/στίς]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

LEFKARITIS BROS MARINE LTD.,

Αιτητές,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗ
ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ ΠΡΟΣΟΔΩΝ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 282/91).

Φορολογία — Οι περί Παρακρατήσεως Φόρου από τις Αποδοχές Κανονισμοί του 1964 και 1973 — Παράγραφοι 5 και 6 — Αποκοπή φόρου από τις αποδοχές των μισθωτών — Υποχρέωση εργοδότη — Δικαίωμα Εφόρου να προσδιορίζει ανα πάσα στιγμή τον φόρο που θα έπρεπε να αποκοπεί — Δικαίωμα να απαιτήσει την καταβολή του φόρου. 5

Φορολογία — Ο περί Βεβαιώσεως και Εισπράξεως Φόρων Νόμος — Άρθρο 23(1) — Η προθεσμία των έξι χρόνων αφορά στην επιβολή του φόρου και όχι στην εισπραξή του — Δεν υπάρχει περιοριστική προθεσμία για την εισπραξη φόρου. 10

Φορολογία — Φορολογία Εισοδήματος — Ο φόρος αποτελεί αναγκαστική παροχή του ιδιώτη προς το κράτος — Η φύση της φορολογικής σχέσης είναι δημόσια και δεν διέπεται από τις αρχές του ιδιωτικού δικαίου — Οποιαδήποτε συμφωνία δεν απαλλάσσει από την υποχρέωση καταβολής του φόρου. 15

Η αιτήτρια εταιρεία στράφηκε με την προσφυγή της κατά της απόφασης του Διευθυντή του Τμήματος Εσωτερικών Προσόδων να αποκτήσει από αυτή όπως καταβάλλει το φόρο εισοδήματος του μισθωτού της Κώστα Γιωργαλλά για τα έτη 1979, 1980 και 1981 που παρέλειψε να του παρακρατήσει από τις αποδοχές του. Η απόφαση του καθ' ου η αίτηση βασίστηκε στις πρόνοιες του 20

Άρθρου 52 των Περί Φορολογίας Εισοδήματος Νόμων 1961 - 1981 και στις παραγράφους 5 και 6 των περί Παρακρατήσεως Φόρου από τις Αποδοχές Κανονισμών του 1964 και 1973. Η αιτήτρια εταιρεία μέσω του δικηγόρου της υποστήριξε πως είχε συμφωνήσει με το Γραφείο Φόρου Εισοδήματος πως αυτοί θα στρέφονταν προσωπικά εναντίον των φορολογουμένων. Όσον δε αφορούσε στην πληρωμή του φόρου για το 1979 υποστήριξε πως σύμφωνα με το Άρθρο 23(1) του περί Βεβαιώσεως και Εισπράξεως Φόρου Νόμου αυτή ήταν παράνομη γιατί δεν επιτρέπεται η εισπράξη φόρου εισοδήματος μετά προθεσμία έξη χρόνων. Επίσης τέθηκε ο ισχυρισμός πως εφόσον για έξη χρόνια δεν ζητήθηκε η πληρωμή του φόρου ήταν κατά παράβαση του Δικαίου της Επιείκειας που ζητείτο πληρωμή μετά την πάροδο τόσων χρόνων.

15 Το Ανώτατο Δικαστήριο, απορρίπτοντας την προσφυγή, αποφάσισε ότι:

1) Από το λεκτικό των Κανονισμών 5 και 6, προκύπτει η σαφής ερμηνεία πως ο εργοδότης "οφείλει" έχει δηλαδή επιτακτικό καθήκον, να αποκόπτει από τις αποδοχές μισθωτού που υπερβαίνουν το ποσό των ελεύθερων φόρου αποδοχών και ο Έφορος έχει το "δικαίωμα", καθ' οιονδήποτε χρόνο, να προσδιορίσει το ολικό ποσό του φόρου, ο οποίος έπρεπε να είχε παρακρατηθεί ή παρακρατήθηκε και να αποστείλει έγγραφο ειδοποίηση προς τον εργοδότη και να "απαιτεί" από αυτόν τη καταβολή του προσδιορισθέντος φόρου.

Η αιτήτρια όφειλε, αλλά παράλειψε να εκτελέσει το καθήκον της και δεν απόκοψε το σχετικό φόρο από τις αποδοχές του μισθωτού της. Ο Έφορος ενέργησε σύμφωνα με τις πρόνοιες των πιο πάνω Κανονισμών και προσδιόρισε, κατά την κρίση του, το ολικό ποσό του φόρου το οποίο η αιτήτρια όφειλε, αλλά παράλειψε να παρακρατήσει και απέστειλε τη σχετική ειδοποίηση, με την οποία απαιτούσε από την αιτήτρια την καταβολή του φόρου μέσα σε τακτή προθεσμία.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι οι πιο πάνω πρόνοιες των κανονισμών δίδουν πλήρη κάλυψη στις πράξεις του Εφόρου.

2) Τα περί συνάψεως συμφωνίας μη εισπράξεως φόρου από την αιτήτρια, δεν μπορούν να ευσταθήσουν. Είναι φανερό από

το Παράρτημα 3 στη γραπτή αγόρευση του δικηγόρου της αιτήτριας, πως η συμφωνία στην οποία αναφέρθηκε το γραφείο του φόρου εισοδήματος, ήταν η συμφωνία αποστολής μέσα σε 15 μέρες των στοιχείων που ζητήθηκαν με την επιστολή του τμήματος ημερ. 10.1.81, προφανώς τις 5 καταστάσεις των Κυπρίων ναυτικών, προς συμμόρφωση με το διάταγμα του Δικαστηρίου. Το παράρτημα 2 δεν αποδεικνύει τη σύναψη της ισχυριζόμενης συμφωνίας, την οποία εξέλλου ο καθ' ου η αίτηση δεν είχε, εν πάση 10 περιπτώσει, δικαίωμα από το Νόμο να συνάψει.

- 3) Εξίσου ανυπόστατος είναι και ο ισχυρισμός πως ο Έφορος δεν είχε δικαίωμα να απαιτήσει από την αιτήτρια να καταβάλλει τους φόρους μέσα σε προθεσμία μεγαλύτερη των έξι χρόνων, γιατί η προθεσμία που τάσει το Άρθρο 23 (1) του περί Βεβαιώσεως και Εισπραξέως Φόρων Νόμου, αφορά την επιβολή της φορολογίας και όχι την είσπραξη. Σε ότι δε αφορά την είσπραξη φορολογίας, δεν υπάρχει περιοριστική προθεσμία που να επιβάλλεται από το Νόμο. 15

Η χρονική προθεσμία μέσα στην οποία ο εργοδότης οφείλει να καταβάλλει στο Διευθυντή του Τμήματος Εσωτερικών Προσόδων το φόρο εισοδήματος, με βάση τον Καν. 6(3), ανωτέρω, ορίζεται από το Διευθυντή στην έγγραφη ειδοποίηση που αποστέλλεται στον εργοδότη. 20

- 4) Τέλος, σχετικά με την εισήγηση πως το Δίκαιο της Επιείκειας εμποδίζει τον καθ' ου η αίτηση να ζητήσει την πληρωμή του φόρου από την αιτήτρια μετά την πάροδο τόσων χρόνων, η απάντηση δίδεται στη προσφυγή αρ. 556/90, **Γεώργιος Σαββίδης v. Διευθυντού Τμήματος Εσωτερικών Προσόδων κ.α.**, ημερ. 17.4.92, την οποία υιοθετώ. Στην υπόθεση αυτή διευκρινίζεται, επίσης, πως έστω και αν γίνει οποιαδήποτε συμφωνία έξω από τις πρόνοιες του Νόμου, τέτοια συμφωνία δεν απαλλάσσει από την υποχρέωση καταβολής οφειλόμενου φόρου. 25 30 35

Το νομικό δόγμα του estoppel που επικαλείται ο Αιτητής δεν εφαρμόζεται σε περιπτώσεις δέσμιας αρμοδιότητας, όπως είναι η παρούσα. 40

Η προσφυγή απορρίπτεται με £150 έξοδα.

Αναφερόμενες Υποθέσεις:

5 *Autostop "Κ.Α." Ltd v. Υπουργού Οικονομικών κ.α (1992) 4 Α.Α.Δ. 2940.*

Σαββίδης v. Διευθυντής Τμήματος Εσωτερικών Προσόδων κ.α (1992) 4 Α.Α.Δ. 1374.

10 Προσφυγή.

15 Προσφυγή εναντίον της απόφασης του καθ' ου η αίτηση να απαιτήσει από τους αιτητές να καταβάλλουν το φόρο εισοδήματος του μισθού του Κώστα Γιωργαλλά για τα χρόνια 1979 - 1981.

15

Χρ. Τριανταφυλλίδης, για τους αιτητές.

20

Α. Ευαγγέλου, Ανώτερος, Δικηγόρος της Δημοκρατίας και Στ. Ιωσήφ - Χ" Γιάννη (κα), για τους καθ' ων η αίτηση.

Cur. adv. vult.

25

ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΗΣ, Δ.: Ανάγνωσε την ακόλουθη απόφαση. Η προσφυγή στρέφεται κατά της απόφασης του Διευθυντή του Τμήματος Εσωτερικών Προσόδων, καθ' ου η αίτηση, ημερ. 26.2.91, να απαιτήσει από την αιτήτρια εταιρεία να καταβάλει το φόρο εισοδήματος του μισθωτού της Κώστα Γιωργαλλά, για τα έτη 1979, 1980 και 1981, ανερχόμενο στα ποσά των £27.-, £607.85 και £294.25, αντίστοιχα, που παράλειψαν να παρακρατήσουν από τις αποδοχές του που υπερέβαιναν το ποσό των ελεύθερων φόρου αποδοχών.

30

35

Ο καθ' ου η αίτηση αιτιολόγησε την απόφασή του ως ακολούθως:

"Κώστας Γιωργαλλάς

40

Από στοιχεία που έχω στα χέρια μου διαπίστωσα ότι δεν παρακρατήσατε από τις αποδοχές του πιο πάνω υπαλλήλου σας το κανονικό ποσό για φόρον εισοδήματος για τα έτη 1979, 1980 και 1981.

2. Επιθυμώ να συστήσω την προσοχή σας στο άρθρο 52 των περί Φορολογίας του Εισοδήματος Νόμων 1961-1981 και την παράγραφο 5 των περί Παρακρατήσεως Φόρου από τις Αποδοχές Κανονισμών του 1964 & 1973 με τους οποίους 5
προνοείται ότι κάθε εργοδότης όταν καταβάλλει προς μισθωτόν αποδοχές που υπερβαίνουν το ποσό των ελεύθερων φόρου αποδοχών, οφείλει ν' αποκόπτει φόρο με βάση το σύστημα σύστημα P.A.Y.E. και σύμφωνα με τους εγκεκριμένους πίνακες από τον Έφορο Φόρου Εισοδήματος. 10

3. Συγκεκριμένα με βάση τους πιο πάνω κανονισμούς, είχατε υποχρέωση να αποκόψετε φόρο για τα έτη 1979, 1980 και 1981 ποσού £27,00, £607,85 και £294,25 αντίστοιχα από τις αποδοχές που καταβάλατε στον μ. Κώστα Γιωργαλλά πλην όμως ουδεμία αποκοπή είχε γίνει. 15

4. Ως εκ τούτου καλείσθε όπως διευθετήσετε 20
πληρωμή των οφειλομένων ποσών φόρου που αναφέρονται στην παρ. 3 της ειδοποίησης αυτής και που προκύπτουν από την πιο πάνω παράλειψή σας. Ο τρόπος υπολογισμού των οφειλομένων φόρων εκτίθεται στα αντίγραφα των φορολογιών με αναφορά 25
79/87/02 και 81/87/02 που σας εσωκλείω.

5. Η ημερομηνία επιβολής τόκου προς 9% με την παρούσα ειδοποίηση άρχεται από 1.4.1991." 30

Η απόφαση του καθ' ου η αίτηση να ζητήσει από την αιτήτρια να πληρώσει το φόρο εισοδήματος του μισθωτού της, βασίζεται στις πρόνοιες του άρθρου 52 των περί Φορολογίας Εισοδήματος Νόμων 1961-1981 και στις παραγράφους 5 και 6 των περί Παρακρατήσεως Φόρου από τις Αποδοχές Κανονισμών του 1964 και 1973, σύμφωνα με τις οποίες ο εργοδότης υποχρεούται στην παρακράτηση φόρου εισοδήματος από τις αποδοχές που καταβάλλει σε μισθωτό και οι οποίες υπερβαίνουν το ποσό των ελεύθερων φόρου αποδοχών. 35
40

Οι παράγραφοι 5 και 6 των αναφερθέντων κανονισμών αναφέρουν τα ακόλουθα:

5 "5(1) Έκαστος εργοδότης οσάκις καταβάλλει προς μισθωτόν αποδοχάς υπερβαίνουσας το ποσόν των ελευθέρων φόρου αποδοχών (αι τοιαύται καθ' υπέρβασιν αποδοχαί εν τοις μετά ταύτα θα αναφέρονται ως "αι φορολογητέαι αποδοχαί") οφείλει να αποκόπτη τσοσούτον ποσόν φόρου όσον ήθελε καθορισθή εν τοις πίναξι παρακρατήσεως φόρου:

10 6(1) Έκαστος εργοδότης οφείλει, ουχί αργότερον της 15ης ημέρας εκάστου μηνός, να καταβάλη προς τον Διευθυντήν του Τμήματος Εσωτερικών Προσόδων το όλον ποσόν των υπ' αυτού γενομένων παρακρατήσεων κατά την διάρκειαν του προηγουμένου μηνός, και να υποβάλει επίσης ταυτοχρόνως προς τον Διευθυντήν του Τμήματος Εσωτερικών Προσόδων κατάστασιν των 15 υπ' αυτού καταβληθεισών αποδοχών αι των υπ' αυτού γενομένων παρακρατήσεων επί εντύπου όπερ όρισεν ο Έφορος.

20 (2) Εις περιπτώσεις καθ' ας εν τινι μηνί ο εργοδότης ήθελε παύσει να διενεργή παρακρατήσεις φόρου εκ των αποδοχών μισθωτού τινος εκ των αποδοχών του 25 οποίου είχε διενεργήσει παρακρατήσεις κατά τον προηγούμενον μήνα, ο εργοδότης ούτος οφείλει να περιλάβη το όνομα του τοιούτου μισθωτού εν τη καταστάσει τη καθοριζομένη εν τη παραγράφω (1) και να δηλώση τον λόγον διά την μη παρακράτησιν φόρου.

30 (3)(α) Εάν εργοδότης τις αρνηθή ή παραλείψη να παρακρατήση φόρον εκ των αποδοχών μισθωτού τινος ή εάν εντός τριάκοντα ημερών από του τέλους μηνός τινος παραλείψη να αποστείλη προς τον Διευθυντήν του Τμήματος Εσωτερικών Προσόδων κατάστασιν ως 35 διαλαμβάνεται εν τη παραγράφω (1) του παρόντος Κανονισμού αναφορικώς προς φόρον παρακρατηθέντα υπ' αυτού εκ των αποδοχών μισθωτού τινος, ο Έφορος δύναται, καθ' οιονδήποτε χρόνον μετά ταύτα, να προσδιορίση κατά την κρίσιν του το ολικόν ποσόν του φόρου ο οποίος έδει να είχε παρακρατηθή ή αναλόγως 40 της περιπτώσεως έχει παρακρατηθή και θα αποστείλη έγγραφον ειδοποίησιν προς τον εργοδότην απαιτούσαν παρ' αυτού όπως καταβάλη προς τον Διευθυντήν του

Τμήματος Εσωτερικών Προσόδων το ούτως προσδιορισθέν ποσόν εντός χρονικού ορίου οριζομένου εν τη τοιαύτη ειδοποίησει. Επί τούτοις, τουούτον τι ποσόν θα καθίσταται πληρωτέον εις την λήξιν της εν τη ειδοποίησει ορισθείσης προθεσμίας." 5

Είναι η θέση της αιτήτριας, που υποβάλλεται διά του δικηγόρου της, πως η αιτήτρια συμμορφούμενη με διάταγμα του Δικαστηρίου, υπέβαλε όλες τις καταστάσεις των Κυπρίων ναυτικών οι οποίοι 10 εργοδοτούνταν από αυτή μέχρι τις 9.4.82, ημερομηνία κατά την οποία άλλαξε η νομοθεσία και οι Κυπριακές ναυτιλιακές εταιρείες δεν είναι πλέον υποχρεωμένες να αποκόπτουν φόρο από τους μισθούς των μισθωτών ναυτικών τους, υπό τον όρο ότι άμα τη λήψει των 15 σχετικών καταστάσεων, το Γραφείο Φόρου Εισοδήματος θα στραφεί προσωπικά για την είσπραξη του φόρου εισοδήματος στους ναυτικούς και όχι στην αιτήτρια. Όμως, κατά παράβαση της συμφωνίας αυτής και αφού η 20 απ' ευθείας είσπραξη του φόρου δεν έγινε κατορθωτή λόγω του θανάτου του μισθωτού Κώστα Γιωργαλλά, ο καθ' ου η αίτηση στράφηκε για την πληρωμή του φόρου στην αιτήτρια μετά από πέντε χρόνια, ζητώντας μάλιστα πληρωμή φόρου για το 1979, ενώ το άρθρο 23(1) του 25 περί Βεβαιώσεως και Εισπράξεως Φόρου Νόμου επιτρέπει την είσπραξη φόρου εισοδήματος μέσα σε προθεσμία μόνο έξι χρόνων.

Ο δικηγόρος της αιτήτριας, επίσης, ανέφερε στη γραπτή του αγόρευση πως η αιτήτρια για πέντε ολόκληρα 30 χρόνια είχε δημιουργήσει την εντύπωση πως ο καθ' ου η αίτηση δεν θα στρεφόταν σ' αυτή για την είσπραξη των φόρων και εισηγήθηκε ότι το Δίκαιο της Επιείκειας εμποδίζει τον καθ' ου η αίτηση να ζητήσει την πληρωμή 35 τους από την αιτήτρια μετά την πάροδο τόσων χρόνων.

Προς υποστήριξη του ισχυρισμού περί συνάψεως της πιο πάνω συμφωνίας, επισυνάφθηκε στη γραπτή αγόρευση του δικηγόρου της αιτήτριας, σαν παραρτήματα 2 και 3, σχετική επί του θέματος 40 αλληλογραφία, τα κείμενα της οποίας παρατίθενται κατωτέρω:

Παράρτημα 3

"5 Φεβρουαρίου 1982

5 Κυρίουσ
LEFKARITIS BROS MARINE LTD
Κιλκίς 1
Λάρνακα

10 Κύριοι,

Αναφέρομαι στην σημερινή τηλεφωνική συνομιλία μου με τον Διευθυντή της εταιρείας κ. Ντίνο Λευκαρίτη και σας βεβαιώνω την μεταξύ μας συμφωνία, ότι
15 ~~πρέπει να στείλετε σε μένα μέσα σε δεκαπέντε (15)~~ μέρες τα στοιχεία που σας ζήτησα με την επιστολή μου με ημερομηνία 10 Ιανουαρίου 1981."

Παράρτημα 2:

20

"28 Μαΐου 1982

25 Προς τον
Διευθυντή Γραφείου Φόρου Εισοδήματος
ΛΑΡΝΑΚΑ

Κύριε

30 LEFKARITIS BROS MARINE LTD

Διά της παρούσης σας εσωκλείομεν κατάστασιν απολαβών των Κυπρίων Ναυτικών οι οποίοι έχουν εργοδοτηθεί υπό της Εταιρείας μας διά τα έτη 1978
35 μέχρι 1981.

Εις τας εν λόγω καταστάσεις σημειώνονται και αι τελευταίαι διευθύνσεις των εργοδοτηθέντων προς βοήθειαν του γραφείου σας διά τα περαιτέρω.

40 Είμεθα εις την διάθεσιν του γραφείου σας διά οιασδήποτε άλλας πληροφορίας θέλατε ζητήσει διά τα ανωτέρω."

Ο δικηγόρος των καθ' ων η αίτηση αντέκρουσε τους ισχυρισμούς του δικηγόρου της αιτήτριας και συμφωνών πλήρως με τις εισηγήσεις του.

Από το λεκτικό των πιο πάνω Κανονισμών 5 και 6, 5
προκύπτει η σαφής ερμηνεία πως ο εργοδότης "οφείλει",
έχει δηλαδή επιτακτικό καθήκο, να αποκόπτει από τις
αποδοχές μισθωτού που υπερβαίνουν το ποσό των
ελεύθερων φόρου αποδοχών και ο Έφορος έχει το 10
"δικαίωμα", καθ' οιονδήποτε χρόνο, να προσδιορίσει το
ολικό ποσό του φόρου, ο οποίος έπρεπε να είχε
παρακρατηθεί ή παρακρατήθηκε και να αποστείλει
έγγραφο ειδοποίηση προς τον εργοδότη και να "απαιτεί"
από αυτόν την καταβολή του προσδιορισθέντος φόρου. 15

Η αιτήτρια όφειλε, αλλά παράλειψε να εκτελέσει το
καθήκο της και δεν απόκοψε το σχετικό φόρο από τις
αποδοχές του μισθωτού της. Ο Έφορος ενέργησε
σύμφωνα με τις πρόνοιες των πιο πάνω Κανονισμών και
προσδιόρισε, κατά την κρίση του, το ολικό ποσό του 20
φόρου το οποίο η αιτήτρια όφειλε, αλλά παράλειψε να
παρακρατήσει και απέστειλε τη σχετική ειδοποίηση, με την
οποία απαιτούσε από την αιτήτρια την καταβολή του
φόρου μέσα σε τακτή προθεσμία. 25

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι οι πιο πάνω πρόνοιες των
κανονισμών δίδουν πλήρη κάλυψη στις πράξεις του
Εφόρου, όπως έχει επίσης ειπωθεί και στην προσφυγή αρ.
383/89, *Autostop "Κ.Α." Ltd v. 1. Υπουργού Οικονομικών*
κ.α., ημερ. 31.8.92, την οποία και υιοθετώ. 30

Τα περί συνάψεως συμφωνίας μη εισπράξεως φόρου
από την αιτήτρια, δεν μπορούν να ευσταθήσουν. Είναι
φανερό από το Παράρτημα 3 στη γραπτή αγόρευση του
δικηγόρου της αιτήτριας, πως η συμφωνία στην οποία 35
αναφέρθηκε το γραφείο του φόρου εισοδήματος, ήταν η
συμφωνία αποστολής μέσα σε 15 μέρες των στοιχείων που
ζητήθηκαν με την επιστολή του τμήματος ημερ. 10.1.81,
προφανώς τις καταστάσεις των Κυπρίων ναυτικών, προς
συμμόρφωση με το διάταγμα του Δικαστηρίου. Το 40
παράρτημα 2 δεν αποδεικνύει τη σύναψη της
ισχυριζόμενης συμφωνίας, την οποία εξάλλου ο καθ' ου η
αίτηση δεν είχε, εν πάση περιπτώσει, δικαίωμα από το

Νόμο να συνάψει.

Εξίσου ανυπόστατος είναι και ο ισχυρισμός πως ο Έφορος δεν είχε δικαίωμα να απαιτήσει από την αιτήτρια να καταβάλει τους φόρους μέσα σε προθεσμία μεγαλύτερη των έξι χρόνων, γιατί η προθεσμία που τάσσει το άρθρο 23(1) του περί Βεβαιώσεως και Εισπράξεως Φόρων Νόμου, αφορά την επιβολή της φορολογίας και όχι την είσπραξη. Σε ό,τι δε αφορά την είσπραξη φορολογίας, δεν υπάρχει περιοριστική προθεσμία που να επιβάλλεται από το Νόμο. Η χρονική προθεσμία μέσα στην οποία ο εργοδότης οφείλει να καταβάλει στο Διευθυντή του Τμήματος Εσωτερικών Προσόδων το φόρο εισοδήματος, με βάση τον Καν. 6(3), ανωτέρω, ορίζεται από το Διευθυντή στην έγγραφη ειδοποίηση που αποστέλλεται στον εργοδότη.

Τέλος, σχετικά με την εισήγηση πως το Δίκαιο της Επιείκειας εμποδίζει τον καθ' ου η αίτηση να ζητήσει την πληρωμή του φόρου από την αιτήτρια μετά την πάροδο τόσων χρόνων, η απάντηση δίδεται στην προσφυγή αρ. 556/90, *Γεώργιος Σαββίδης v. 1. Διευθυντού Τμήματος Εσωτερικών Προσόδων κ.α.*, ημερ. 17.4.92, την οποία υιοθετώ. Στην υπόθεση αυτή διευκρινίζεται, επίσης, πως έστω και αν γίνει οποιαδήποτε συμφωνία έξω από τις πρόνοιες του Νόμου, τέτοια συμφωνία δεν απαλλάσσει από την υποχρέωση καταβολής οφειλόμενου φόρου. Το σχετικό απόσπασμα βρίσκεται στις σελ. 9 και 10 της απόφασης και έχει ως ακολούθως:

"... Η επιβολή φορολογίας από το Διευθυντή αποτελεί άσκηση του κυριαρχικού δικαιώματος του κράτους για επιβολή φόρου. Ο φόρος αποτελεί αναγκαστική και χωρίς αντάλλαγμα παροχή του ιδιώτη προς το κράτος χάριν εκπληρώσεως των κρατικών σκοπών και αποβλέπει στην ικανοποίηση του δημοσίου συμφέροντος. Δημόσια είναι η φύση της φορολογικής σχέσης και δε διέπεται, ως εκ τούτου από τις αρχές του ιδιωτικού δικαίου.

Ο Διευθυντής είναι επιφορτισμένος με το καθήκον της εφαρμογής των ρητών διατάξεων της φορολογικής νομοθεσίας και δεν απαλλάσσεται από την υποχρέωση

να τις εφαρμόσει. Πηγή του φορολογικού δικαίου είναι ο νόμος. Δεν είναι δυνατό να χαριστεί φόρος ο οποίος είναι καταβλητέος, άνευ νόμου. Στο σύγγραμμα του Μιχ. Γ. Κυπραίου Στοιχεία Φορολογικού Δικαίου, 1980, στη σ. 118 αναφέρονται τα εξής:

5

"β. Η φορολογική ενοχή γεννιέται απ' ευθείας από το νόμο και ποτέ από φορολογικές συμφωνίες ή συμβιβασμούς ανάμεσα στο φορολογικό δανειστή και οφειλέτη."

10

Στη σ. 199 του ίδιου συγγράμματος αναφέρονται τα εξής:

"ε. Η φορολογική ενοχή γεννιέται αμετάκλητα, επειδή η γέννηση συνδέεται από το νόμο με την πραγματική συντέλεση του νομοθετικού περιστατικού, ανεξάρτητα από τη θέληση ή την πλάνη του φορολογουμένου, είναι φανερό ότι η γεννηθείσα φορολογική ενοχή δεν βρίσκεται πια στη διάθεση των μερών της φορολογικής ενοχής. Συνεπώς, η φορολογική ενοχή δεν μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο συμβάσεως ή συμβιβασμού."

20

Το νομικό δόγμα του estoppel που επικαλείται ο Αιτητής δεν εφαρμόζεται σε περιπτώσεις δέσμιας αρμοδιότητας, όπως είναι η παρούσα. Συμφωνώ επί του προκειμένου με την εισήγηση της ευπαιδευτής δικηγόρου του Διευθυντή, η οποία φαίνεται να υποστηρίζεται και από το ακόλουθο απόσπασμα από το σύγγραμμα του Κυριακόπουλου Ελληνικόν Διοικητικόν Δίκαιον, Τόμος Β, σσ. 287, 288:

25

30

"Αλλ' όταν ο νόμος επιβάλλη εις τους πολίτας δημοσίας υποχρεώσεις - φορολογικές, αστυνομικές κλπ.- αι αρχαί υποχρεούνται ν' απαιτήσωσι την εκπλήρωσιν τούτων· διότι παραίτησις από οφειλομένης έναντι της δημοσίας διοικήσεως δυνάμει του δημοσίου δικαίου παροχής, θα ισοδυναμεί προς μη εφαρμογήν του νόμου. Διό, κατά κανόνα, παραίτησις της δημοσίας διοικήσεως από απαιτήσεως ανηκούσης αυτή, είναι δυνατή μόνον δυνάμει ειδικής εξουσιοδοτήσεως του νόμου."

35

40

.....

5 Αλλ' άνευ εξουσιοδοτήσεως, πάσα παραίτησις από δημοσίας αξιώσεως, είτε αύτη ορίζεται εν διοικητική πράξει είτε εν διοικητική συμβάσει, συνιστά παράβασιν του νόμου και, επομένως, είναι άκυρος."

10 Για όλους τους πιο πάνω λόγους, ευρίσκω ότι ορθά και νόμιμα λήφθηκε η επίδικη απόφαση, η οποία και επικυρώνεται.

Η προσφυγή απορρίπτεται. Η αιτήτρια να πληρώσει £150 έξοδα στον καθ' ου η αίτηση.

15 - - - Η προσφυγή απορρίπτεται με £150 έξοδα.